

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: M-SPO, s.r.o.**, se sídlem Praha 8, Ke hřišti 62/68, IČ: 265 12 459, zast. JUDr. Petrem Košťálem, advokátem se sídlem Příbram II, Střelecká 26, proti **žalovanému: Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.8.2008, č.j.: 24071-SOZ-30.1-1.7.08,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 15.5.2008, zn.: 436-213/2008/Pb/Ka. Tímto rozhodnutím byla žalobci jako pořadateli veřejné hudební produkce podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), uložena pokuta ve výši 60.000,-Kč za porušení ust. § 32 uvedeného zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 4 nařízením vlády č. 148/2006 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení vlády č. 148/2006 Sb.“), a s přílohou č. 3 uvedeného nařízení, kterého se dopustil tím, že:

- dne 25.5.2006 nezajistil, aby hluk z žalobcem pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření, provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby čp. 593 v ulici U Křížku, Příbram VI., 2 m od fasády domu v době od 22:19 hodin do 23:19 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku $A_{L_{Aeq, 1h}} = 35$

dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h} = 41,9 \pm 1,7$ dB, tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 5,2 dB,

- a rovněž dne 7.9.2006 nezajistil, aby hluk z žalobcem pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření, provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby – bytu v 8. patře bytového domu čp. 60, ul. Čechovská, Příbram VIII., v době od 22:00 hodin do 22:43 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku $A L_{Aeq, 1h} = 35$ dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h} = 52,7 \pm 1,7$ dB, tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 16B.

Žalobce v podané žalobě předně tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že je uživatelem Letního kina v Příbrami z titulu nájemní smlouvy uzavřené s Městem Příbram dne 16.6.2005. Sjednaným účelem nájmu je dle uvedené smlouvy mj. pořádání kulturních produkcí – vystoupení hudebních skupin. Letní kino Příbram bylo v minulosti za tímto účelem vystavěno a příslušným stavebním úřadem bylo povoleno jeho užívání i pro konání živých hudebních vystoupení. Pořádání jednotlivých koncertů žalobce s Městem Příbram dále předem projednával. V roce 2006 žalobce pořádal v areálu letního kina pouze 5 hudebních vystoupení, z těchto byla ve dvou případech prováděna měření hluku.

Žalobce namítal, že dne 7.9.2006 měření probíhalo pouze v době od 22.00 hodin do 22.43 hodin, kdy hudební produkce skončila, a tedy v uvedené noční době hudební produkce ani samotné měření netrvalo 1 celou hodinu. Tato hudební produkce tak nezasahovala ani jednu hodinu do noční doby. Namítal, že z jeho strany v souvislosti s konáním hudební produkce ve dnech 25.5.2006 a 7.9.2006 nedošlo a ani dojít nemohlo k ohrožení zájmu, jímž je ochrana veřejného zdraví. Doba konání dvou hudebních produkcí odůvodňuje předpoklad neohrožení zdravotního stavu obyvatelstva danou hudební produkcí, jelikož obyvatelé se vesměs již zdržují ve svých domovech a takto i při jenom průměrných akustických vlastnostech oken je zaručeno, že v chráněných vnitřních prostorech staveb budou požadavky na nejvýše přípustné hladiny akustického tlaku A, stanovené nařízením vlády č. 148/2006 Sb., s rezervou splněny, byť k jejich měření při provádění státní kontroly ani v jednom případě nebylo přistoupeno. Dále žalobce poukázal na to, celková nejvýše přípustná ekvivalenční hladina akustického hluku pro chráněné venkovní prostory staveb je stanovena:

1. pro hluk generovaný činností v areálu Letního kina Příbram:

- v denní době pro osm souvislých a na sebe navazujících nehluchnějších hodin mezi 6.00 – 22.00 hod. hodnotou 50 dB,
- v noční době pro nehluchnější hodinu mezi 22.00-6.00 hod. hodnotou 40 dB.

Pokud by byly prokázány v akustickém signálu výrazné tónové složky nebo výrazný informační charakter jako např. elektroakusticky zesilovaná řeč, přičítá se další korekce – 5dB. V takovém případě by byly nejvýše přípustné ekvivalenční hladiny akustického hluku pro chráněné venkovní prostory staveb stanoveny hodnotami:

- v denní době pro osm souvislých a na sebe navazujících nehluchnějších hodin mezi 6.00 – 22.00 hod. hodnotou 45 dB,
- v noční době pro nehluchnější hodinu mezi 22.00-6.00 hod. hodnotou 35 dB.

2. pro hluk generovaný provozem pozemní dopravy na veřejných komunikacích v okolí

- pro celou denní dobu mezi 6.00-22.00 hod. hodnotou 55 dB,
- pro celou noční dobu mezi 22.00-6.00 hod. hodnotou 45dB.

Z uvedeného je dle žalobce patrné, že za běžné situace v lokalitě venkovního prostoru domu čp. 593 v Příbrami VI, ulice U Křížku a potažmo i domu čp. 60 v ulici Čechovská v Příbrami VIII budou nejvýše přípustné hladiny hluku stanoveny s ohledem na hluk pozemní

dopravy v této lokalitě. Pokud bude provozováno Letní kino Příbram, budou nejvýše přípustné hladiny hluku na touto „provozovnou“ hluk generovaný až o 10 dB přísnější. Je tomu tak z důvodu filosofie stanovených hygienických limitních hodnot, a to že hluk stabilních zdrojů zvuku provozoven lze technickými opatřeními omezit, např. instalací tlumičů hluku na výústkách ventilátorů či vzduchotechniky, zlepšením uzavřením obvodového pláště provozoven apod. Namítal, že provozované letní kino je z tohoto pohledu zcela specifickou provozovnou a jakákoliv opatření vedoucí k omezení emisí hluku z prostoru letního kina, resp. otevřeného prostoru, kde jsou pořádány hudební produkce, tedy nejen u předmětného letního kina, ale i např. u venkovních koncertů, přehlídek orchestrů, včetně např. lázeňských koncertů, jsou pro takové akce zcela kontraproduktivní či prakticky likvidační. Přesto takové akce tradičně probíhají, a to s výrazně vyšší četností než je předpokládáno v areálu provozovaném žalobcem, aniž by byla opatření k omezení emisí hluku prováděna. K tomu žalobce poukázal na ust. § 10 odst. 6 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací (dále jen „nařízení vlády č. 502/2000 Sb.“) a navrhl, aby byl zpracován posudek hodnotící zdravotní rizika v souvislosti s předmětnou hudební produkcí.

Žalobce rovněž namítal, že na jednání, jež je předmětem řízení, je nesprávně aplikován zákon o ochraně veřejného zdraví. K tomu odkázal na ust. § 29 odst. 1 písm. o) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a tvrdil, že uvedené ustanovení přesně definuje skutkovou podstatu přestupku, spočívajícího v porušení povinnosti uložené § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví. Protože je v zákoně o přestupcích přesně vymezena skutková podstata jednání, které je napadeným rozhodnutím správního orgánu dáváno žalobci za vinu, není možné toto jednání ve smyslu ust. § 2 zákona o přestupcích kvalifikovat jako „jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů“. Upozornil, že podle ust. § 6 zákona o přestupcích za porušení povinnosti uložené právnické osobě odpovídá ten, kdo za právnickou osobu jednal nebo měl jednat, a jde-li o jednání na příkaz, ten kdo dal k jednání příkaz. Za nesprávné označil žalobce tvrzení žalovaného ohledně existence aplikační přednosti právní úpravy obecné – zákona o ochraně veřejného zdraví, před speciální právní úpravou obsaženou v přestupkovém zákonu. Deliktní jednání kladené žalobci za vinu je popsáno v odkazovaném ust. § 29 zákona o přestupcích a nejde tedy o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů, ale o individualizované deliktní jednání ve zvláštní části přestupkového zákona popsané, a tedy výlučně dle tohoto zákona postižitelné. Odpovědnost za přestupek podle § 20 zákona o přestupcích přitom zanikla a správní řízení mělo být zastaveno.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že z hlediska skutkového bylo bez pochybností prokázáno dvojí překročení hygienického limitu hluku, a to na základě řádně provedeného měření hluku v rámci výkonu státního zdravotního dozoru při dvou samostatných veřejných produkcích hudby provozovaných žalobcem ve dnech 25.5. a 7.9.2006, což žalobce nezpochybňuje. Po provedeném správním řízení shledaly správní orgány žalobce vinným správním deliktem podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, za porušení § 32 tohoto zákona, a to způsobem zjištěným při výkonech státního zdravotního dozoru v uvedených dnech. V podrobnostech žalovaný odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

K výši pokuty žalovaný sdělil, že byla výsledkem správního uvážení orgánu I. stupně v rámci zákonných kritérií § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, obsahově podložených konkrétně zjištěnými skutečnostmi, vyplývajícími ze spisového materiálu. Orgán I. stupně přihlížel při určení výše pokuty, k závažnosti, ke způsobu, době trvání i následkům

protiprávního jednání. Žalovaný konstatoval, že při správním uvážení o výši pokuty nedošlo k pochybení.

K tvrzení žalobce, že nemohlo dojít k ohrožení zdravotního stavu obyvatelstva, žalovaný poukázal na ust. § 2 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, které definuje ohrožení veřejného zdraví. Meze obecně přijatelné úrovně zátěže rizikovým faktory, představují hygienické limity (v daném případě limity hluku), stanovené na základě hodnocení zdravotních rizik, jak určuje § 108 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Z hodnocení zdravotních rizik tedy vycházel již zákonodárce, když stanovil nejvyšší přípustné hladiny hluku (hygienické limity) v životním a pracovním prostředí, a to diferencovaně pro denní dobu a noční dobu, pro jednotlivé druhy chráněných prostor, s přihlédnutím k povaze zdroje hluku a době jeho působení. Tomu je přizpůsobena i metodika měření hluku v jednotlivých případech, kdy laboratoř musí stanoveným postupem dojít k takovým výsledným hodnotám, které budou reprezentativní a porovnatelné s hygienickým limitem pro příslušnou situaci. Zvláště prováděné hodnocení zdravotního rizika je nedůvodné proto, že je imanentně obsaženo již v aplikaci právní normy na stanoveným způsobem zjištěný konkrétní skutkový stav. Z uvedeného je zřejmé, že samotné překročení takto stanovených hygienických limitů hluku nese sebou jako důsledek ohrožení veřejného zdraví. V uvedených zákonných souvislostech se požadavek žalobce na provádění dalších důkazů ohledně zdravotního rizika jevil žalovanému jako nepodložený. Nadto se správní orgán I. stupně nespokojil v dané věci s pouhým mechanickým porovnáním zjištěných hodnot s hygienickými limity, neboť dalšího odborného zhodnocení se zhostil v rámci správního uvážení při posuzování jednotlivých kritérií podle § 93 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Konkrétního odborného posouzení prokázaného skutkového stavu se žalobci dostalo již v rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2007, v němž bylo konstatováno, že závažnost a způsob protiprávního jednání se spatřuje též v nadměrné hlukové expozici, navíc v chráněném venkovním prostoru stavby a prokazatelně v noční době. Skutečnost, že k takovému překračování hygienických limitů hluku došlo v chráněném venkovním prostoru stavby a v noční době je významnou okolností z hlediska působení na lidské zdraví, než je tomu u porušování limitů hluku pouze v době denní. Kromě toho zdroj hluku - v daném případě hudební produkce - působí zejména svými maximálními hladinami, výskytem tónových složek a výskytem nízkých frekvencí, čímž dochází k většímu obtěžování a rušení obyvatelstva. Rušení nočního klidu prostřednictvím hudebních produkcí jednoznačně působí na zdraví lidí, byť momentálně bez prokázaných následků, tj. poškozeného zdraví, a to i v případě, že šlo o činnost z hlediska doby trvání krátkodobou, tj. necelou jednu hodinu, jak žalobce namítá, aniž by zároveň bral v úvahu, že v tomto případě byl hygienický limit hluku překročen enormně až o 16 dB. Kromě všech těchto uvedených aspektů závažnosti jednání, včetně tedy i posouzené otázky krátkodobosti trvání protiprávního jednání, žalovaný v předmětném rozhodnutí posoudil a odmítl i namítanou otázku předpokladu žalobce, že lidé se v době konání hudebních produkcí zdržují doma a mají po dobu probíhající produkce uzavřená okna. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že chráněným prostorem je vnitřní a venkovní prostor stavby ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o ochraně zdraví, přičemž postačí pokud bylo v řízení prokázáno porušení hygienického limitu hluku ve venkovním prostoru stavby. Ze závěrů napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný posoudil předmětný správní delikt již v původním rozhodnutí jako ohrožující zdraví, když se neprokázalo, že by došlo k poškození zdraví. Zároveň dovodil významnost tohoto ohrožení zdraví, daného jednak konkrétně zjištěnou nadměrnou hlukovou expozicí, skutečností, že se tak stalo v chráněném venkovním prostoru stavby, navíc v noční době s tím, že zdrojem hluku byla veřejná produkce hudby s tónovými složkami, což negativní účinky hluku potencuje. Těmito závěry žalovaného, které hodnotily formální i materiální stránku deliktu byl orgán I. stupně v dalším projednání vázán a žalovaný na ně v podrobnostech proto odkázal.

K žalobcově srovnání hygienických limitů u různých typů zdrojů hluku žalovaný zdůraznil, že z hlediska psychosomatického působení hluku na zdraví obyvatel je významný rozdíl mezi vlivem právě zmiňovaného hluku z dopravy a vlivem hluku z hudebních produkcí. Z hlediska rušivého účinku a dalších negativních vlivů na zdraví osob je nepochybné, že vyšší subjektivní rušivost sebou nese hluk působený hudební produkcí v důsledku mj. výskytu tónových složek a nízkých frekvencí hluku, které s ohledem na své fyzikální vlastnosti procházejí stavebními konstrukcemi s velmi malým útlumem a při uzavřených oknech pak významně ovlivňují hlučnost ve vnitřních chráněných prostorech staveb. U nedobrovolně exponovaných osob, které nemají k produkované hudbě pozitivní vztah - což v době noční je nanejvýš zřetelné - je působení negativního účinku takové produkce o to intenzivnější a závažnější. Po zvážení vzdálenosti od zdroje hluku, zákonitostech šíření hluku, znalosti konfigurace terénu a vůbec místních poměrů a poznatků z vlastní úřední činnosti správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v důsledku protiprávního jednání žalobce bylo nadlimitnímu hluku, a to opakovaně, vystaveno několik oblastí města Příbram V, VI, VII a VIII, kde trvale žije řádově několik tisíc obyvatel.

Žalovaný rovněž nesdílel úvahu žalobce, týkající se specifického charakteru provozovny, pro níž jsou podle žalobce jakákoliv opatření kontraproduktivní a likvidační. K omezení negativních dopadů hluku působeného hudebními produkcemi by přispěla např. technická opatření na samotném zdroji - omezení výkonu hudební aparatury. Zachování hygienického limitu hluku v noční době by zajistilo i pouhé jednoduché organizační opatření - ukončení hudební produkce ve 22.00 hodin. Doplnil, že je zcela věcí povinné osoby uvedené v § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví, tj. pořadatele veřejné produkce hudby, jakým způsobem zajistí splnění právní povinnosti dodržet hygienické limity hluku. Odpovědnost pořadatele je objektivní, nemůže se jí zprostit poukazem např. na to, že opatření jsou nevhodná, či že je nelze učinit apod. Tímto způsobem argumentace se žalobce nemůže zprostit odpovědnosti za předmětný správní delikt.

Dle žalovaného je poukaz žalobce na ustanovení § 11 odst. 6 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. (chybně uveden § 10) pro projednávanou věc nepřipadný, neboť na ni nedopadá. V tomto ustanovení je naopak stanoveno, že dodržení limitu ve vnitřním prostoru zábavních podniků neznamena automaticky dodržení limitů v okolních chráněných prostorech a ve venkovním prostoru. Žalobce přitom nebyl sankcionován za překročení hlukových limitů uvnitř prostor letního kina, kde se veřejná produkce hudby pořádala.

Konečně u námitky žalobce, podle které mělo být správními orgány užito přestupkového zákona namísto zákona o ochraně veřejného zdraví, žalovaný setrval na svém stanovisku, uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce coby právnická osoba odpovídá za protiprávní následky své činnosti - překročení hygienických limitů hluku při pořádání veřejných produkcí hudby - dle zásad objektivní odpovědnosti podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, které je úpravou „jiného správního deliktu postižitelného podle zvláštních předpisů“, již dává ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích aplikační přednost před odpovědností za přestupek, čímž konkurenci obou sankčních norem jednoznačným způsobem řeší. Protože tedy z aplikace § 2 přestupkového zákona plyne, že jako přestupek se projedná jen to jednání, které (pokud v daném případě naplňuje společné znaky uvedené ve srovnatelných skutkových podstatách zákona o přestupcích a zákona o ochraně veřejného zdraví) není jiným správním deliktem, byl postup orgánů ochrany veřejného zdraví v souladu se zákonem. Uzavřel, že interpretace žalobce je pochybená a je vedena ryze účelově s cílem vyloučit jakýkoliv správní postih.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních

bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplynuly tyto pro posouzení podstatné skutečnosti:

Dle protokolu č. 111/2006 – Měření hluku ve venkovním prostředí, vypracovaném Zdravotním ústavem se sídlem v Kolíně, Hygienická laboratoř Příbram, pro správní orgán I. stupně, bylo dne 25.5.2006 prováděno od 21:50 do 23:20 hodin měření v Příbrami VI, ulice U Křížku 593, chráněný venkovní prostor stavby. Dle výsledků měření byla zjištěna v Příbrami VI, U Křížku 593, hranice chráněného venkovního prostoru stavby 2 m od fasády domu č.p. 593 hladina hluku pozadí $L_{A,eq} = 31,6$ dB, hladina hluku z hudební produkce – noční doba skupina Monkey Bussines v době od 22:19 do 23:19 hodin $L_{A,eq} = 42,3$ dB a konečně hladina hluku pro korekci na pozadí $L_{A,eq} = 41,9$ dB. Nejistota měření dle protokolu činila $\pm 1,7$ dB. Hodnotící hladina pro noční dobu – hluk z hudební produkce bez vlivu pozadí tak činil $L_{A,eq} = 41,9$ dB.

Dle protokolu č. 197/2006 – Měření hluku ve venkovním prostředí, vypracovaném Zdravotním ústavem se sídlem v Kolíně, Hygienická laboratoř Příbram, pro správní orgán I. stupně, bylo dne 7.9.2006 prováděno od 22:00 do 23:00 hodin měření v Příbrami VII, Čechovská ulice č.p. 60, ve venkovním chráněném prostoru stavby. Dle výsledků měření byla zjištěna v chráněném venkovním prostoru bytu (v 8. patře) v bytovém domu v Čechovské ulici č.p. 60, Příbram VIII hladina hluku pozadí (měřeno od 22:43 do 23:00 hodin) $L_{A,eq} = 44,1$ dB, hladina hluku z hudební produkce – noční doba skupina Support Lesbiens (měřeno od 22:00 do 22:43) hodin $L_{A,eq} = 54,1$ dB a konečně hladina hluku pro korekci na pozadí $L_{A,eq} = 53,6$ dB. Nejistota měření dle protokolu činila $\pm 1,7$ dB. Hodnotící hladina pro noční dobu – hluk z hudební produkce bez vlivu pozadí tak činil $L_{A,eq} = 52,7$ dB (s vlivem pozadí $L_{A,eq} = 52,8$ dB). Od 22:00 do 22:43 působil hluk z hudební produkce, od 22:43 do 23:00 působil hluk pozadí.

Rozhodnutím ze dne 15.5.2008, zn.: 436-213/2008/Pb/Ka byla žalobci jako pořadateli veřejné hudební produkce podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví uložena pokuta ve výši 60.000,-Kč za porušení ust. § 32 uvedeného zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 4 nařízením vlády č. 148/2006 Sb. a s přílohou č. 3 uvedeného nařízení, kterého se dopustil tím, že:

- dne 25.5.2006 nezajistil, aby hluk z žalobcem pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření, provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby čp. 593 v ulici U Křížku, Příbram VI., 2 m od fasády domu v době od 22:19 hodin do 23:19 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku $A L_{Aeq, 1h} = 35$ dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h} = 41,9 \pm 1,7$ dB, tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 5,2 dB,
- a rovněž dne 7.9.2006 nezajistil, aby hluk z žalobcem pořádané veřejné produkce hudby nepřekračoval v době měření, provedeném v chráněném venkovním prostoru stavby – bytu v 8. patře bytového domu čp. 60, ul. Čechovská, Příbram VIII., v době od 22:00 hodin do 22:43 hodin hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku $A L_{Aeq, 1h} = 35$ dB v noční době, když byla zjištěna hodnota hluku bez vlivu pozadí $L_{Aeq, 1h} = 52,7 \pm 1,7$ dB, tj. prokazatelné překročení hygienického limitu hluku o 16B.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že zahájil dne 25. 5. 2006 na základě opakovaného písemného podnětu občana z Příbrami VI.- Březových Hor státní kontrolu nad dodržováním povinností stanovených právními předpisy na úseku ochrany

zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací při veřejné produkci hudby hudební skupiny Monkey Business v areálu Letního kina M-SPO ARENY Příbram - Nový rybník. Provozovatelem Letního kina a zároveň pořadatelem výše uvedené hudební produkce byl dle zjištění správního orgánu I. stupně žalobce. V rámci státní kontroly bylo zaměstnanci akreditované laboratoře Zdravotního ústavu se sídlem v Kolíně, pobočka Příbram, přizvanými správním orgánem I. stupně k tomuto úkonu dle ustanovení § 88 odst. 6 zákona o ochraně veřejného zdraví, provedeno měření hluku v chráněném venkovním prostoru stavby před okny obytného domu čp. 593 v ul. U Křížku, Příbram VI., který se nachází ve vzdálenosti cca 1500 m od letního kina. Měření se uskutečnilo v noční době (po 22. hod), hudební produkce byla ukončena ve 23:19 hod. Měření bylo provedeno dle v té době účinného nařízení vlády č. 502/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že krátce po jeho realizaci došlo ke změně právního předpisu pro hodnocení nepříznivých účinků hluku na zdraví, avšak ve stanovení hygienických limitů a souvisejících korekcích, příp. přepočtech pro hudební produkci nedošlo ke změnám právní úpravy, byly zjištěné hladiny hluku již porovnávány dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., jež nabylo účinnosti dne 1. 6. 2006. Státní kontrolou zjištěná hodnota hluku je tedy v rozporu i s hygienickým limitem upraveným nařízením vlády č. 148/2006 Sb., a jednání žalobce v tomto směru i nadále naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu dle § 92 odst. 1 zákona. Výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku po korekci na hluk pozadí, přepočtená v noční době pro nejhluchnější 1 hodinu, po započtení nejistoty měření a korekci pro hluk s tónovými složkami ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 nařízení vlády č. 148/2006 Sb., představuje prokazatelné překročení hygienického limitu v ekvivalentní hladině akustického tlaku A v chráněném venkovním prostoru staveb před okny obytného domu čp. 593 v ul. U Křížku, Příbram VI.-Březové Hory v noční době o 5,2 dB. Tím došlo k prokazatelnému porušení povinnosti stanovené žalobci ustanovením § 32 zákona o ochraně zdraví.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že ještě před zahájením správního řízení podle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví obdržel dne 5. 9. 2006 další podnět týkající se obtěžování obyvatel nadměrnou hlučností z hudební produkce v letním kině, tentokrát byla podepsána obyvateli bytového domu čp. 58, 59 a 60 v Čechovské ul., Příbram VIII. Jedná se o bytový dům situovaný v souvislé obytné zástavbě vč. věžových domů, které se nachází ve vzdálenosti cca 370 m od letního kina. Na základě tohoto podnětu byla dne 7. 9. 2006 opětovně provedena státní kontrola, v rámci níž bylo zaměstnanci akreditované laboratoře Zdravotního ústavu se sídlem v Kolíně, pobočka Příbram provedeno měření hluku v chráněném venkovním prostoru staveb před okny bytu v 8. patře bytového domu čp. 60, Čechovská ul., Příbram VIII. I v tomto případě se správní orgán I. stupně zaměřil na hodnocení hladin hluku v noční době. Hudební produkce skupiny Support Lesbiens byla ukončena ve 22:43 hod. Zjištěna výsledná ekvivalentní hladina akustického tlaku po korekci na hluk pozadí, přepočtená v noční době pro nejhluchnější 1 hodinu, po započtení nejistoty měření a korekci pro hluk s tónovými složkami ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 nařízení vlády č. 148/2006 Sb., představuje prokazatelné překročení hygienického limitu v ekvivalentní hladině akustického tlaku A v chráněném venkovním prostoru stavby před okny bytu v 8. patře bytového domu čp. 60, Čechovská ul., Příbram VIII. v noční době o 16 dB. I tímto měřením tedy bylo prokázáno porušení povinnosti stanovené výše citovaným ustanovením § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Správní orgán I. stupně rozhodoval znovu poté, kdy jeho předchozí rozhodnutím ze dne 11.6.2007, č.j.: 1991,5151-213/2006/Pb/Ka o uložení pokuty žalobci ve výši 60.000 Kč bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 4.12.2007, č.j.: 24487/2007-S0Z-30.1- 23.7.07 zrušeno s právním názorem, že správní orgán I. stupně při vydání zrušeného rozhodnutí pochybil tím, že použil pro právní kvalifikaci skutkové podstaty správního deliktu, kterého se účastník řízení dopustil, ust. § 93 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví (opakované porušení

povinnosti), a to způsobem, kterým porušil žalobci procesní práva, když tento nebyl před vydáním rozhodnutí seznámen se skutečností, že mu taková přísnější kvalifikace hrozí a neměl tedy možnost se k této záležitosti ani nijak vyjádřit.

V souladu s právním názorem odvolacího orgánu byl právní zástupce žalobce oznámením ze dne 30. 1. 2008 pod čj: 436-213/2008/Pb/Ka informován o pokračování v řízení o uložení pokuty za správní delikt. Tímto úkonem byl žalobce podrobně seznámen s okolnostmi, které jsou podkladem pro uložení pokuty ve zvýšené sazbě dle ust. § 93 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví a vyzván k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům řízení ve lhůtě do 7 pracovních dnů ode dne jeho doručení. Této možnosti žalobce ani jeho právní zástupce nevyužili.

Ještě před vydáním nového rozhodnutí však Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 30.1.2008, č.j.:10 Ca 217/2006-53 zrušil rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, kterým bylo změněno rozhodnutí KHS, č.j.: 5523-213/2005/Pb/Ka ze dne 15.2.2006. Za těchto změněných okolností, kdy právně přestalo existovat pravomocné rozhodnutí o předchozím potrestání žalobce za porušení téže zákonné povinnosti, nebylo však možno skutky, jež jsou předmětem skutkové podstaty správního deliktu projednávaného v tomto správním řízení, právně kvalifikovat dle ustanovení § 93 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobce byl proto oznámením správního orgánu I. stupně, poučen o tom, že v meritorním rozhodnutí, jímž správní orgán v I. stupni ukončí toto správní řízení, budou proto skutky žalobce právně posouzeny jen jako naplnění základní skutkové podstaty dle ustanovení § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Správní orgán I. stupně v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví proto žalobci uložil pokutu a při stanovení výše pokuty přihlížel k těmto hlediskům:

K závažnosti protiprávního jednání správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce jako osoba pořádající hudební produkci, opakovaně nezajistil, aby nedocházelo k překročení hygienického limitu v chráněném venkovním prostoru staveb pro noční dobu ve smyslu požadavků nařízení vlády č. 148/2006 Sb., a tím ohrozil zdraví fyzických osob obývajících nejen objekty, v jejichž venkovních chráněných prostorech byla hluková situace objektivizována výše uvedenými měřeními hluku, ale s ohledem na fyzikální vlastnosti šíření hluku samozřejmě též osob bydlících v souvislé obytné zástavbě umístěné blíže zdroji hluku než měřený chráněný venkovní prostor staveb. V rámci kontrol bylo zjištěno prokazatelné překročení v prvním případě o 5,2 dB v chráněném venkovním prostoru stavby ve vzdálenosti cca 1500 m od zdroje, ve druhém případě až o 16 dB, a to ve vzdálenosti cca 370 m od zdroje hluku. Po zvážení konfigurace terénu, vzdálenosti od zdroje hluku, zákonitostech šíření hluku, znalosti místních poměrů a poznatků ze své vlastní úřední činnosti dospěla správní orgán k závěru, že v důsledku protiprávního jednání účastníka řízení bylo nadlimitnímu hluku opakovaně vystaveno několik oblastí města - Příbram V., VI., VII. a VIII., kde trvale žije řádově několik tisíc obyvatel.

Ke způsobu a době trvání protiprávního jednání správní orgán I. stupně sdělil, že žalobce jako osoba pořádající hudební produkci, porušil povinnost stanovenou zákonem opakovaně. Skutkovou podstatu správního deliktu žalobce naplnil dvojím překročením hygienického limitu hluku prokázaným měřením realizovaným při dvou samostatných veřejných hudebních produkcích s časovým odstupem cca 3 měsíců. Jak bylo měřeními prokázáno, ke zlepšení situace nedošlo, dokonce při druhém měření i přes skončení hudební produkce před uplynutím celé 1 hodiny v noční době, byl hygienický limit hluku prokazatelně překročen o 16 dB. Dle správního orgánu I. stupně bylo možné provést opatření na zdroji hluku tak, aby došlo alespoň k částečnému snížení nepříznivého vlivu hluku při pořádaných "ojedinělých" akcích. Je však důvodný předpoklad, že k zachování hygienického limitu hluku by zřejmě vedlo i pouhé jednoduché organizační opatření - ukončení provozu hudební

produkce do 22:00 hod. Žádný z výše uvedených přístupů pro veškeré jím pořádané akce žalobce ani nenavrhuje, ani nerealizuje, jak bylo při opakovaných měřeních potvrzeno. Při stanovení výše pokuty správní orgán zároveň přihlédl i ke skutečnosti, že překročení limitů hluku z hlediska délky působení nebylo ani v jednom z případů dlouhodobé. Tato skutečnost však na druhou stranu nevylučuje závažnost porušení právní povinnosti - byť působení bylo krátkodobé povahy, míra překročení (zejména v druhém případě) hygienického limitu byla vysoká a nadto šlo v obou případech o jeho překročení v noční době.

K následkům protiprávního jednání správní orgán 1. stupně uvedl, že pokud mu je známo, nedošlo porušením povinností při pořádání hudební produkce k prokazatelnému trvalému poškození zdraví fyzických osob bydlících v bezprostředním okolí letního kina, ale možnost ohrožení zdraví nebylo vyloučeno. Při posuzování následků protiprávního jednání správní orgán I. stupně vycházel ze skutečnosti, že právě působení nadlimitních hladin hluku na zdraví bylo důvodem opakovaných podnětů směřovaných nejen na správní orgán I. stupně, ale též na MěÚ Příbram. Správní orgán vycházel z podnětů občanů. Při zvažování účinků hluku z hudební produkce vzal v úvahu, že tento typ hluku má svá specifika, a to zejména působí svými maximálními hladinami, výskytem tónových složek a výskytem nízkých frekvencí. Z účinků na zdraví je nutné zdůraznit nepříznivé ovlivnění spánku, které se prokazatelně projevuje obtížemi při usínání, probouzením, alterací délky a hloubky spánku, zejména redukcí REM fáze spánku. Může docházet ke zvýšení krevního tlaku, zrychlení srdečního pulsu, arytmiím, vasokonstrikci, změnám dýchání. V rušení spánku hlukem se setkávají jak fyziologické, tak psychologické aspekty působení hluku, postoj k provozu zdroje hluku včetně vnímání nutnosti takovýto zdroj hluku provozovat. Efekt narušeného spánku se projevuje i následující den. Při přerušovaném hluku, který je specifický pro hudební produkce, roste rušení spánku s maximální hladinou hluku. Dále je nezanedbatelné obtěžování hlukem jako nejobecnější reakce lidí na hlukovou zátěž. Vyvolává celou řadu negativních emočních stavů, mezi které patří pocity rozmrzelosti, nespokojenosti a špatné nálady, deprese, aj. Na tyto účinky lze usuzovat právě podle nepřímých projevů, jako je zavírání oken (což u hluku s nízkými frekvencemi nemá příslušný efekt), počet stížností a petic. Správní orgán I. stupně byl toho názoru, že není podstatné, zda k prokázanému poškození zdraví došlo, ale že toto poškození v celé škále příznaků bylo možné.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil dvě námitky. Předně dle žalobce z formálního hlediska trpí rozhodnutí správního orgánu I. stupně vadou, pokud ve vztahu ke skutku popsanému v 1. odstavci výroku je žalobci dáváno za vinu tvrzené překročení hygienických limitů akustického tlaku pro produkci dne 25.5.2006 a je takové deliktní jednání posuzováno s odkazem na nařízení vlády č. 148/2006 Sb. Uvedený pramen práva nabyt účinnosti dne 1.6.2006, tedy po té, co žalobce měl dle napadeného rozhodnutí jednat v rozporu s ním. Správní orgán I. stupně žalobci uložil sankci za použití nesprávné právní normy. Tato vada řízení se vztahuje na podstatnou část prvostupňového rozhodnutí.

Dále žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně vytýkal, obdobně jako v žalobě, nesprávnou aplikaci zákona o ochraně veřejného zdraví pro posouzení skutků popsaných v jeho výroku na místo zákona o přestupcích. Dle žalobce není možné jeho jednání ve smyslu ust. § 2 zákona o přestupcích kvalifikovat jako „jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů“ a tedy použít pro jeho posouzení ust. § 92 zákona o ochraně veřejného zdraví. Jelikož pořadatelem veřejné produkce hudby v areálu Letního kina M-SPO arény Příbram Nový rybník ve dnech 25.5.2006 a 7.9.2006 byl žalobce, tedy právnická osoba, bylo na místě aplikovat ust. § 6 zákona o přestupcích, vymezující postup při porušení povinnosti uložené právnické osobě. Správní orgán měl tedy zjistit, kdo byl odpovědný za žalobce při hudební produkci a proti takové osobě mělo být zahájeno přestupkové řízení. Vzhledem

k tomu, že se tak nestalo, trpí napadené rozhodnutí vadami, že je ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu nicotné. K tomu žalobce poukázal na ust. § 20 zákona o přestupcích, podle něhož nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný v prvé námitce přisvědčil žalobci, že měření hluku dne 25.5.2006, kdy k protiprávnímu jednání žalobce došlo, bylo provedeno podle nařízení vlády č. 502/2000 Sb., přičemž sankční odpovědnost žalobce byla vyvozena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně v obou případech na základě nařízení vlády č. 148/2006 Sb., které nabylo účinnosti až dne 1.6.2006. S touto skutečností se správní orgán I. stupně vyrovnal v napadeném rozhodnutí a i v rozhodnutí ze dne 11.6.2007. Vzhledem k tomu, že došlo krátce po realizaci měření ke změně právního předpisu pro hodnocení nepříznivých účinků hluku na zdraví, avšak ve stanovení hygienických limitů a souvisejících korekcích, příp. přepočtech pro hudební produkci nedošlo ke změnám právní úpravy, byly zjištěné hladiny hluku již porovnávány dle nařízení vlády č. 148/2006 Sb., jež nabylo účinnosti dne 1. 6. 2006. Dle žalovaného správní orgán I. stupně tak učinil v souladu s ústavním principem čl. 40 odst. 6 Listiny základních práva svobod, jenž stanoví zásadu posoudit protiprávní jednání při vyvozování odpovědnosti a ukládání postihu za něj podle právní úpravy účinné v době, kdy k tomuto jednání došlo, pouze tehdy, není-li právní úprava odpovědnosti, účinná v době rozhodnutí, pro účastníka příznivější. Pro hodnocení protiprávnosti jednání žalobce je s ohledem na uvedený princip správního trestání rozhodující skutečnost, že nově účinná právní úprava zachovává stejný hygienický limit hluku pro daný zdroj hluku, co se týče chráněného venkovního prostoru stavby. Státní kontrolou zjištěná hodnota hluku je tedy v rozporu i s hygienickým limitem upraveným nařízením vlády č. 148/2006 Sb., a jednání žalobce v tomto směru tudíž i nadále naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu dle § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.

Tvrzení žalobce ohledně svévolného užití právní úpravy § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví na zjištěný skutkový stav, na místo ust. § 29 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích, označil žalovaný za zcela nepatřičné. Žalobce jako právnická osoba odpovídá za protiprávní jednání podle zásad objektivní odpovědnosti, kterým plně odpovídá právní úprava § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, vyvozující odpovědnost za správní delikt podnikajících fyzických a právnických osob. Vznik odpovědnosti za přestupek v souvislosti s porušením povinnosti § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví je spojen výhradně s fyzickou osobou, která nemá povolení k pořádání veřejné hudební produkce podle živnostenského oprávnění a nepořádá ji tedy podnikatelským způsobem (viz § 2 odst. 1 obchodního zákoníku). Žalobce se v této souvislosti dopustil hrubého omylu, když § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, jenž stanoví definiční znaky přestupku, a z nějž zřetelně vystupuje aplikační přednost právní úpravy objektivní odpovědnosti podnikajících osob za správní delikt, zcela účelově vyložil ve svůj prospěch.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví za nesplnění nebo porušení povinností stanovených tímto zákonem, zvláštními právními předpisy nebo na jejich základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství, právním předpisem podle § 85 a za nesplnění nebo porušení povinností stanovených zvláštními právními předpisy k ochraně zdraví při práci a k zajištění a výkonu závodní preventivní péče v rozsahu § 82 odst. 2 písm. n) uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2.000.000 Kč.

Podle ust. § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby (například koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem pro chráněné prostory uvedené v § 30). Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a, jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel, a nelze-li pořadatele zjistit, pak osoba, která k tomuto účelu stavbu, jiné zařízení nebo pozemek poskytl.

Podle ust. § 11 odst. 4 nařízení vlády č. 148/2006 Sb. hygienický limit v ekvivalentní hladině akustického tlaku A, s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku, se stanoví součtem základní hladiny akustického tlaku $L_{Aeq,T}$ se rovná 50 dB a korekcí přihlížejících ke druhu chráněného prostoru a denní a noční době podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení. Pro vysoce impulsní hluk se přičte další korekce -12 dB. Obsahuje-li hluk tónové složky nebo má-li výrazně informační charakter, jako například řeč, přičte se další korekce -5 dB.

Podle ust. § 12 odst. 2 nařízení vlády č. 502/2000 Sb. nejvyšší přípustná ekvivalentní hladina akustického tlaku A (s výjimkou hluku z leteckého provozu a vysokoenergetického impulsního hluku) se stanoví součtem základní hladiny hluku $L_{Aeq,T} = 50$ dB a příslušné korekce pro denní nebo noční dobu a místo podle přílohy č. 6 k tomuto nařízení. Pro vysoce impulsní hluk se připočte další korekce -12 dB. Obsahuje-li hluk výrazné tónové složky nebo má-li výrazný informační charakter, jako např. elektroakusticky zesilovaná řeč, přičítá se další korekce -5 dB.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Na základě uvedených právních předpisů soud uvážil o námitkách žalobce takto:

Námitku žalobce, týkající se nesprávné aplikace ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve spojení s ust. § 32 tohoto zákona, na místo použití ust. § 29 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích, neshledal soud oprávněnou. Klíčovým pro posouzení uvedené námitky je ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, jenž řeší vztah přestupku, jiného správního deliktu a trestného činu, a vylučuje možnost dvojího postihu za jeden a týž čin. V uvedeném ustanovení je vymezen pojem přestupku dvojím způsobem - pozitivně a negativně. Dle pozitivního vymezení se přestupkem podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích rozumí zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Zároveň však nesmí jít o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin (negativní vymezení). Z výše uvedeného vyplývá, že povinným (obligatorním) znakem skutkové podstaty přestupku je dle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zavinění. Zavinění u právnické osoby je pojmově vyloučeno, neboť u takové osoby nelze zkoumat subjektivní stránku, tedy vnitřní psychický stav. Protiprávní jednání právnických osob je založeno na objektivní odpovědnosti (za výsledek) a tato odpovědnost je proto specifickým znakem skutkové podstaty správního deliktu. Proto je aplikace ustanovení o přestupku podle ust. § 29 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích na případ žalobce vyloučena a proto přestupkový zákon odkazuje na odpovědnost za jiný správní delikt postižitelný podle jiných právních předpisů. Správní orgány tedy postupovaly v souladu s ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, když žalobce

nepostihly za přestupek, ale podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a ve spojení s ust. § 32 tohoto zákona žalobci uložily pokutu za jiný správní delikt. Ve smyslu ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví se u porušení povinnosti stanovené tímto zákonem zavinění nevyžaduje, a tedy dopustit se jej může vedle fyzické osoby i osoba právnická.

V daném případě není sporu o tom, že žalobce byl pořadatelem veřejné produkce hudby (koncert) konané dne 25.5.2006 a dne 7.9.2006 v areálu Letního kina M-SPO ARENY Příbram – Nový rybník. Stejně tak není sporu o tom, že při uvedených veřejných produkcích hudby byly překročeny hygienické limity hluku stanovené prováděcími předpisy pro chráněné venkovní prostory. Žalobce tak svým jednáním porušil ust. § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví a správní orgán byl oprávněn podle ust. § 92 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví uložit žalobci v souvislosti s uvedeným jednáním pokutu až do výše 2.000.000,- Kč.

V souvislosti s uvedeným jednáním soud neshledal důvodnou námitku žalobce, podle které měření hluku dne 7.9.2006 probíhalo pouze v době od 22:00 hodin do 22:43 hodin, a tedy že hudební produkce ani měření netrvalo 1 celou hodinu v noční době. Předně tvrzení žalobce, podle kterého dne 7.9.2009 měření netrvalo 1 hodinu nemá oporu v protokolu č. 197/2006 – Měření hluku ve venkovním prostředí. Z uvedeného protokolu jednoznačně vyplývá, že dne 7.9.2006 měření ve venkovním chráněném prostoru stavby v Příbrami, Čechovská ulici č.p. 60, probíhalo od 22:00 do 23:00 hodin, přičemž od 22:00 do 22:43 byla zjišťována hladina hluku z hudební produkce. Vzhledem k tomu, že ve 22:43 hudební produkce skončila, byla od 22:43 do 23:00 měřena hladina hluku pozadí. K poukazu žalobce na skutečnost, že hudební produkce nezasahovala dne 7.9.2006 ani jednu hodinu do noční doby, soud uvádí, že mu není zřejmé, z jakého důvodu tento odkaz žalobce učinil. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví totiž stačí, že prokazatelně došlo k překročení hygienických limitů hluku. Skutečnost, že překročení hygienických limitů hluku netrvalo dlouho, může být zohledněna toliko při ukládání výše sankce. Ostatně tak to mu bylo i v projednávaném případě, když správní orgán I. stupně při posuzování kritérií pro uložení pokuty, na tuto skutečnost upozornil.

Stejně tak námitku žalobce, podle které nedošlo a nemohlo dojít k ohrožení zájmu chráněného zákonem, neshledal soud oprávněnou. Dle názoru soudu je možnost ohrožení zájmu chráněného zákonem o ochraně veřejného zdraví spojena již se samotným faktem překročení hygienických limitů hluku. Hygienické limity hluku byly zákonodárcem stanoveny na základě hodnocení zdravotních rizik jako zákonné minimum, při kterém lze zaručit, že nedojde k ohrožení veřejného zdraví. Ve smyslu ust. § 32 zákona o ochraně veřejného zdraví je povinností každého provozovatele veřejné produkce hudby hygienické limity hluku dodržovat. Z uvedeného důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na zpracování posudku, hodnotícího zdravotní rizika v souvislosti s předmětnými hudebními produkcemi.

Odkaz žalobce na hygienické limity u různých typů zdrojů hluku soud nepovažuje pro projednávanou věc za relevantní. Je tomu tak proto, že hygienické limity hluku pro jednotlivé zdroje hluku jsou stanovovány s ohledem na negativní vlivy hluku z daného zdroje na zdraví obyvatel. Jinak ovlivňuje zdraví obyvatel hluk z dopravy nebo z činnosti, a jinak hluk z veřejné hudební produkce. S ohledem na odlišný vliv hluku z různých zdrojů na zdraví obyvatelstva nelze hygienické limity hluku pro různé typy zdrojů hluku zaměňovat, či dovozovat, že by odlišná výše hygienických limitů měla být správním orgánem zohledňována.

Tvrzení žalobce, že otevřené letní kino je specifickou provozovnou, u níž jakékoliv opatření k omezení hluku je kontraproduktivní či likvidační, není opodstatněné. Soud přisvědčuje žalovanému, že omezení hluku lze dosáhnout např. technickým opatřením na zdroji hluku (omezení výkonu hudební produkce), či organizačním opatřením (ukončení hudební produkce před 22. hodinou). K tomu soud připomíná, že odpovědnost za správní delikt podle ust. § 32 je odpovědností objektivní, a je tak zcela na povinném subjektu zda, a případně jakým způsobem zajistí, aby při veřejné produkci hudby nebyly překročeny hygienické limity v noční době. Tvrzení žalobce o likvidačním charakteru či kontraproduktivnosti opatření pak spíše svědčí o tom, že žalobce nedbá na soulad svých zájmů s povinnostmi, které je dle zákona o ochraně veřejného zdraví povinen dodržovat.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 a 3 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. října 2011

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.